

ע"ב פתוחה במתן קולו של המורה מור - יאר טבר

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

(8)

גמ' ט

הגיא רבי יעקב אשר שטא
ושדר בזכר ושיטא ושדר בנרבה פה
כישטא ושדר בזכר יצידו כוונא כי אף
כישטא ושדר בנרבה יצידו כוונא כי
אשר לו אין יצידו יצידה ששיטא אשר
לו לר' יעקב שנייה נרבישטא סבת
אליכסדרוס שנתרבו שנתרבה דרינה
לשליטת וברק ופסק זהוה לטא

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

חבל לקבוע ונועד [ביום] שלח נעשה בו
גם ולא החזיר נש"ם ופוסקים נשים וקוס ורוח ורוחיה, רק
מניעת הספד וחגיגה ונהגה כו', וטעמי גוסף לא ידענא.

(9)

קרבנות

כי דבר אל בני ישראל לאמר אשה
כי תוריע וילדה זכר וטמאה
שבעת ימים כימי נדת דותה
תטמא: וביום השמיני ימול
בשר ערלתו: ושלושים יום
ושלשת ימים תשב בדמי טהרה
בכל קדש לא תגע ואלה המקדש
לא תבא עד מלאת ימי טהרה:
ואם נקבה תלד וטמאה שבעים
כנדתה וששים יום וששת ימים
תשב על דמי טהרה:

(10)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

וטמאה שבעת ימים. וכן ז' ימי אבילות כלעומת
שבא כן ילך:

(11)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

וטמאה שבעת ימים. וכנגדן ז' ימי
אבילות כי לעומת שבא כן ילך.

(12)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

כי בה בעה"ס גיכ ולכאורה מה ענין ול"ו ואפ"ל ע"פ שכתב רבינו בחיי דל שאלו לא חטאו אדם
וחוה לא הר ענין פ"ו ע"י דם טמא וטפה טרוחה רק ברמיון ומחשבות זכר ונקבה כמו שישן קצת עוסות
שואין זה אל זה ומחכונין ומולידין לכך אשה מביאה קרבן הכל בשביל חטא אדם וחוה עכ"ל, הר
שומאח לידה בא ע"י חטא אדם וחוה שגרמו מיתה ע"כ נרמו טמאה ואבילות בסגנון א', ומשום
דטמאת נדה בא ע"י חטא אדם וחוה כדאר בעירובין דף ק' וכן טמאת לידה בכל ע"כ מרמז הכתוב
ול"ו כימי נדה דוחה חטא.

(13)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

ה שבעים. כי המותרות ירצו בלידת הנקבה:

(14)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

(ד) ושלושים יום ושלושת ימים, גור על הזכר כמספר הימים שתשלים צורתו
בבטן, ותנקבת כפלים, ודבר זה בחזן ומנוסה. בדמי טהרה, דמיו לא מפיך ימים
מפיך, וסימנך: את יום צאתך.

(9)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

כן וכמה אלה ורבבן נסקי בזמנא חדא לעלבא. וכן יובא דאמקת לון,
לא אקרן נשון, עד דאחיישון בנוסא. וככה הוא. ל"ג ימים. היינו דכתיב
ושלשים יום ושלשת ימים וגו'. וטמאה שבעת ימים, דהא כל שבעת ימים לא
עאלין - רוחין לגבה, לאחקשרא בה, וכל אליון שבעת ימים, רוחא אדלא בנוסא,
לאשכחא אתריה. וכדון כתיב, והיה שבעת ימים תחת אבן.

(10)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

דרך היים תוכחה מוסר

ד' וישלשים יום] ושלשה ימים חשב ויירא יב. ה.
מבאר בזהר (ח"ג דף כ"ג ע"ב). הנשקה
היוצרת מלמעלה אינה מחיטבת בגוף כי אם אחר ל"ג
ימים. ונשקה שבעת ימים ויירא יב. ה. שכל שבעת
ימים הולך רוח הנשקה בגוף הולך לתור לו מקום
בגופו, ואז נאמר (שם כ"ג. כ"ד) ויהיה שבעת ימים תחת
אבן. וביום השמיני ימול (שם י"ב. ג). ובה שצריך
ל"ג ימים, הינו שלשים יום לישב הרוח בגוף. ושלשה
ימים הוא שלשה ימים של בילה שבוטאת להולד.
והקלפה החיצונית אין לה אז כח לשלט בו כבשאר
ימים. ולכן ל"ג ימים חשב בדמי טהרה בתחלה.
ולאחר כך ימי טהרה. דמי טהרה - אלו ימי בילה
כל שלשה ימים, ולכן אינו כפיך היא. לפי שקאי על
דמי הנקר הולך מכנה. וימי טהרה קאי על עצמה.
לכן הוא כפיך היא.

(11)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

אשה כי חזיע וגו' חז"ל להענין כשטובו ונשנפ אשם
מזרע חחילה ילדה זכר בו רמז אש המקבלים
הנכונים אשם ומזיעים חחלה היינו המעוררה למטה
לעבודת ד' הנקרא מין טוקצין או ישלח מזרעו מקודש
בשפע רב ויזכה להיות זכר להשפיע מזרעו לאמרים
וסיינו וילדה זכר ובזמנא איהא מיום המילס שמתחיל
השמש הקדשה לכנוס בחוד הגוף הישראלית אינה מחיטבת
על מקומה הכלוי עד אחר ל"ג יום וזנה יש להגין אחד
מהטעמים של ל"ג צעומר אחר שנימולו ע"ם צמלים או
לא כתייבנ צחוכס רוס"ק עד שגאלס מוכס אחר ל"ג צעומר
וציוס ל"ג הוא כמו מ' ליוולד שהוא נמר טסרס:

(12)

מגן חרם יום סיון ה'תש"ג

ואי אחיכו רשוחא לכמוני לדבר מה שביד רל.

לְבַדּוֹ יִחִיהַ הָאָדָם כִּי עַל-כָּל-מוֹצֵא פְּרִיהוּהָ יִחִיהַ הָאָדָם:

ס'קול' קורב אקב

כי לא כל הלחם לבדו יחי' האדם, פי' כי חיות הגשמה הוא לא ע"י מאכל כי על כל מוצא פי' כי יחי' האדם וזה כנראה כמוציא' בפה מוציא ניצולי קדושה מן הסומאכה ונכרחה ע"י פי' כי בלפיהם כל"כ שנים שסס ל"כ אלפים ל"כ נתינות:

אלה הקדושים אשר באו קדושים קדושים האכילה

וְכַתֵּב בְּרֵאשִׁית חֻקָּמָה (שער הקדושה פס"ו, אות ב-ג), כִּן הָאוֹכֵל מִדְּבָרִים הַבְּתָרִים, וְאֹכִילָתוֹ לְשֵׁם שְׂפָיִם, שׁוֹרֵה רוּחַ צֶדֶק הַקְּדוּשָׁה וְהַטְהָרָה, וְהַנְּפֶשֶׁת נְהַיִתָּה מִהֶאֱכִילָהּ הֵיאָה מִצֶּדֶק הַקְּדוּשָׁה שְׂבָה, וְהֵינּוּ 'צַדִּיק אֹכֵל לְשִׁבְעַת נִפְשׁוֹ' (משלי יג, כה), כִּי לְפִי פְּשׁוּטוֹ קָשָׁה, כִּי אֵיךְ לְשִׁבְעַת נִפְשׁוֹ, שְׂבָה הַנְּפֶשֶׁת הֵיאָה רוּחַנִית. אֲלָא הַעֲנִי, שְׂבָאֲכִילָה עֲצָמָה יֵשׁ בָּהּ צֶדֶק קְדוּשָׁה, וּמִצֶּדֶק הַקְּדוּשָׁה הֵיאָה הַנְּפֶשֶׁת שְׂבָבָה, (עב"ל ראשית חכמה).

מג. וְדָבָר זֶה מְצִאתִי יוֹתֵר מִבְּאֵר (לקוטי תורה פי' עקב) בְּשֵׁם הָאֱלֹהִי הָאֲרָזִי זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה כִּסֵּי, שְׂפָרְשׁ הַפְּסוּקָה (וּבְרַחֲמֵי ה. א) 'כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יִחִיהַ הָאָדָם, כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִחִיהַ הָאָדָם'. כִּבְרַת הַקְּדוּשָׁה הַפִּילוֹסוֹפִים, לִידַע סִבַּת חִבּוּר הַנְּפֶשֶׁת בְּגוֹף עַל יְדֵי אֲכִילָהּ, וְכִי הַנְּשִׁמָּה בַּת אֲכִילָהּ הֵיאָה, וְלֹא עֲלֵתָהּ בְּקִדְמוּתָהּ לִידַע הַסִּבָּה. אֲבָל הָרַב וְ"ל הַנּוֹכַח לְעֵיל אָמַר, אֵין לָךְ דְּבָר שְׂאֵין בּוֹ צֶדֶק קְדוּשָׁה, כִּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פ"י ס"ו), אֵין לָךְ עֵשֶׂב מִלְּמַטָּה, שְׂאֵין לוֹ מִזֶּל מִלְּמַעְלָה הַמִּכָּה בּוֹ, וְאוֹמֵר לוֹ 'גְּדִל'. הַפְּתָה, כִּחַ הַהִשְׁפָּעָה הַבָּאָה מִלְּמַעְלָה, כִּמוֹ שְׂכַתוֹב (הַשֵּׁשׁ ב. ג) [אֲעֲנֶה] נְאֻם ה' אֲעֲנֶה אֶת הַשָּׁמַיִם וְהֵם יַעֲנֶנּוּ אֶת הָאָרֶץ, נִמְצָא כָּל מְאָכֵל בְּעוֹלָם, הוּא מְעַרְבֵי בְּגוֹף וְנִפְשׁוֹ. הַמְאָכֵל הַנּוֹגֵל הוּא גוֹף, וְקִדְשָׁת הַהִשְׁפָּעָה מִלְּמַעְלָה שְׂמָכָה בּוֹ לֹא מֵר 'גְּדִל', זֶהוּ הַנְּפֶשֶׁת שֶׁלוֹ. וְכִשְׂהָאוֹכֵל אוֹכְלוֹ, אִזְּעַל יְדֵי הָאֲכִילָהּ נִשְׁאָר גוֹף וְנִפְשׁוֹ שֶׁלוֹ מִחֻבְרֵים, כִּי הַנְּפֶשֶׁת נְהַיִתָּה מִהַנְּפֶשֶׁת שֶׁל הַמְאָכֵל, וְהַגּוֹף מִהַגּוֹף. וְזֶהוּ שְׂכַתוֹב 'כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ, יִחִיהַ לּוֹמֵר לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ' הַנּוֹגֵל לָנוּ 'יִחִיהַ הָאָדָם', זֶהוּ אֵינוֹ, דָּאֵם כִּן מֵה תוֹעֵלֶת לְהַנְּפֶשֶׁת מִזָּה, אֲלָא 'עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה'', זֶהוּ לּוֹמֵר, שְׂשֵׁשׁ לְמוֹצֵא הַלֶּחֶם פִּי ה', וְהֵינּוּ הַהִשְׁפָּעָה שְׂמָכָה בּוֹ וְאוֹמֵר לוֹ שְׂעֵצָא לְחוּצָה וְגִדְל, עַל זֶה 'יִחִיהַ הָאָדָם'. זֶה הַפְּרִדָּה הוּא פְּרוּשׁ מִקְּלָא.

ולפי דחיחא במדרש כה שמיוס שכלה כחררה שכוילאו ממלרים כלכו ג' ימים בלא לחם ולאח"כ ירד הכמ, א"כ הי' כורחה כמן ביוס ל"ג בעומר וראוי לעשות לזה זכר טוב, אך כוא עגד ש"ס פרק ר"ע [פ"ז ע"ג] ושם הארכחוי כו.

בשנת חקם ס'קול' ה"א הספ"כה

וספרתם לכם ממחרת השנה מיום הכיחכס ח' עמר, עד כאן ליג' אומיות רמו על ליג' בעומר שנו החמיל כמן לירד *

חקם ס'קול' ה"א הספ"כה

וככה לפי דברי חז"ל כחיל ירד לכם כמן למחרתו ביוס ח' בשנה ואמר בקב"ה וכו' ביוס השישי וכינוו כיונו שישי לירידתו שכול שרש שנת. אמנם במקום אחר במדרש שכלכו ג' ימים בלא לחם וירד לכם מן ביוס ח' אייר ליג' בעומר וכו' יוס ג' בשנה ג, וכו' ביוס השישי וכינוו כיונו יוס שישי נכריחא עולם לא לירידת כמן,

קורב חנה קול' ס'קול' ה"א

וכמן ירד ג"כ ביוס ח' שכול ליג' בעומר שרש כיו אייר הי' ככה ממח שכוילאו ממלרים [שנתה פ"ו] ח' וכו' וכו', ולכן הקב"ה משהה לנדיקוס בנרש יותר מג' ימים [מדבר בראשית י"א ז], ירד כמן ביוס שכול ליג' בעומר כו.

ס'קול' ה"א הספ"כה

חקירה אם הנשמה נהנית מהאכילה אם לאו, והתשובה שנהנית מהמאור שבמאכל.

יש לחקור ולהתבונן, אם הנשמה נהנית מהאכילה אם לאו. אם תאמר שהיא נהנית, הרי היא רוחנית, היאך תיהנה מדבר גשמי. אם כן, אם לא יאכל האדם, הרי אינה מתקיימת בו, והרי הוא מת, נמצא שאין קיומה אלא על ידי אכילה, וכבר אמרנו שהיא רוחנית, ואינה נהנית מדבר גשמי. התשובה בזה, כבר ידעת מה שאמרנו ח"ו, אין לך עשב שאין לו מזל, שמכה אותו, ואומר לו גדל, וענין ההכאה, כלומר, מאיר בו, כמו, (ויונה ד' ח') ותך השמש, ואותה הארה שמאיר המלאך, נשאר בתוך העשב, ונכלל בו, וידוע שכל המלאכים נאצל עליהם אור מאורו יתברך, והוא חיותם וקיומם, וכל אחד ואחד מאציל לעלילו, נמצאת הנשמה נהנית וניזונת מאותו האור, הנמשך מן המלאך בעשב ההוא, והוא חיותה וקיומה, והכל מסבת הסיבות ועילת העילות יתברך שמו, המקיים הכל, ומחייה הכל, בסוד, (נחמיה ט' ו') ואתה מחיה את כולם, וזהו שייסד הפייטן ואמר, לך הכל, בך הכל, ועל הכל חסדיך. ע"כ

כסלק אקב ח"כ

ויענה וירעבה ויאכלה את הפן אשר לא ידעת ולא ידעון אבתיך למען הודיעך כי לא על הלחם